naſt peab kinni, ſüddame ning mele üks-nes Jſsanda pole pöördes. Üks noor naeste-rahwas, wiſi pärraſt ridis, juukſed uhkeste üllespalmitud ja kalli peaehtega, üsna il-malaps, jouab kerge jallaga ta wasto, ja lähwitab talt mõda. Kas ſe peaks ſinno jaggo ollema? mõtleb immetelledes. Ei woi ſe olla; ei olle temma ellades mo naeſeks lodud: ſe on ta ſanna, ja kallab teiſe ulitſa ſisſe, omma teed eddaſi minnes, agga wa-ta, ſeſamma naesterahwas on ka ſiin tem-ma wasto tullemas. Agga ommeti ei woi ta minno pärralt olla; ei woi ſe ial korda minna, ütleb nüüdki enneſes, ja lähhäb ta ühhe teiſe ulitſa. Agga kes ſiingi esſimenne temma wasto tullemas? Seſamma naes-terahwas agga jälle, kes jubba kakskord temma wasto olli ſattund; ei muud kui temma! Nüüd ikka piddi tõeks jäma; ei woind ka mees nüüd parreminne mõttelda. Siin olli Jummala käſſi! Mis ſiis muud, kui läks agga kaugelt naesterahwa järrele, waatma, kus kotta piddi minnema. Sai agga ſisſe läinud, kohhe ſiis ka öppetaja olli naabre maiaſt kulamas, kes temma piddi ollema? ja kulis ſeält, et ühhe rikka mehhe ainus tüttar olli, kes ſeäl maias ellamas, kus mamſel ſisſe läinud. Mis ſiis muud, kui agga issa jure minnema, omma immelikko asja temmale räkima, ja tütre ta käeſt enneſele palluma? Nenda mõtles, nenda teggi, ja issa kostis, et omma tütre ei ühhegi öppetaja jäuks kül tännini weel es olle ſündind arwanud, agga, kui laps isſe piddi tahtma, et ſiis kä temma omma jah ei tahha keelda. Öppetajat piddi louneks pallutama, et mamſelliga piddi tutwaks ſa-ma ja et isſe temmalt piddi küſſima. Tehti nenda, ja ilma aega wiitmatta, egga juurt nou ennam piddamatta, räkis omma pal-lumisſe wälja. Mis mamſel kostis, läks hopis ühte ſellega, mis issa jubba olli üt-telnud. Ei olle temma, ütles, kül tännini weel tahtnud ühhe öppetaja ſeltſiks mii-na, agga et kord nüüd kä, ei tahha tem-ma mitte wasto tõrkuda, muud kui olgo,